

[Finansministeren.]

det —, men jeg tror i hvert Fald, det vil gaa saadan, at der ikke bliver Tale om Udstedelse af nye Obligationer paa dette Grundlag. Det, der bliver Tale om — det, jeg i hvert Fald har tænkt paa, men man kan jo ikke vide, hvad Bestyrelsen vil gøre —, er, at man paa Grundlag af Statens Garanti henvender sig til Pengeinstitutterne, til Banker, Forsikringsanstalter og lignende, og beder dem om at laane den nye Afdeling Penge.

Jeg vil i hvert Tilfælde give det ærede Medlem Ret i, at det bedste er, om vi kan undgaa, at der kommer nyt Obligationsmateriale som Grundlag for den Kredit, der er Tale om, og jeg kan sige, at det har været min Hensigt, at det kun skulde ske i ringe Omfang og helst slet ikke skulde ske. Det behøver ikke at være den normale Vej til at fremskaffe Pengene, og jeg haaber heller ikke, det bliver den Vej, man vil gaa, for saa vil Lovforslaget miste noget af den Betydning, som jeg mener, det vil faa. Jeg tror, som sagt, det er muligt at fremskaffe Pengene uden at fylde nyt Obligationsmateriale ud paa Markedet, ved at man paa denne Maade centraliserer det i Kongeriget Danmarks Hypotekbank og paa Grundlag af den Garanti, som Staten stiller, fremskaffer Midlerne fra de eksisterende Pengeinstitutter.

Jeg takker de Ordførere, der har stillet sig velvilligt overfor Lovforslaget, og jeg haaber, det skal blive muligt inden alt for længe at faa et Resultat ud af det. Jeg tror, at den Maade at afhjælpe Arbejdsløsheden paa, som her er foreslaaet, er saa betydningsfuld, at man bør søge at fremme det, og jeg vil gerne tilføje, at jeg tror ogsaa, det har Betydning for mange industrielle Kredse med Hensyn til Fremstilling af de Materialer, der skal bruges, saaledes at det i Virkeligheden vil kunne faa Virkninger for store Dele af vort Lands Befolkning. Venstres Interesse i at hindre Lovforslagets Fremme haaber jeg ikke vil faa Betydning for dets videre Skæbne.

Fr. Andersen (Holbæk A.): Jeg har kun et Par enkelte Bemærkninger at gøre. Vi ved jo fra forskellige tidligere Forhandlinger saa udmærket godt, at Partiet Venstre har sit eget Syn paa Spørgsmaalet om Vejmillionerne. Jeg erindrer meget vel, at man i sin Tid haaned os, fordi man tog det lidet, der var Mulighed for at bjærge igennem Forhandlingerne, og den Gang syntes man ingenting det var. Nu synes det at være saaledes, at saa snart det blot er noget, der

staar i Forbindelse dermed, saa er det overhovedet ikke til at overse, hvor langt det gaar ud, og hvor galt det gaar.

Selv om det ærede Medlem Hr. Elgaard mener det fornødent ogsaa ved denne Lejlighed at fremføre Venstres særlige Syn paa denne Sag, saa synes jeg ikke, det var nødvendigt for det ærede Medlem at vende sig saa aggressivt mod det foreliggende Lovforslag, som Tilfældet var. Jeg synes ikke, det er rigtigt at give det Udseende af, at det, der her tænkes paa, er paa en urimelig Maade at forcere Vejarbejder, og yderligere at kalde det for Luksusarbejder. Det ligger ganske simpelt saadan, at der i adskillige Kommuner ligger udarbejdede og godkendte Planer parat til Udførelse, Forslag, som der er opnaaet Tilskud til, men Forslag, som ikke kan fremmes, fordi Kommunerne under Hensyn til Laanevanskeligheder har svært ved — ja, i flere Tilfælde kan jeg godt sige, det er dem umuligt — at tilvejebringe Kapital. Stillingen ude omkring i Kommunerne er simpelt hen den, at Kommunerne — og jeg gentager, at det gælder saavel Landkommuner som Bykommuner — tynnes meget haardt af Arbejdsløsheden, og de har derfor en Forpligtelse til at bidrage deres til, at Arbejdsløsheden ikke vokser yderligere.

Hvis man ikke samles om Gennemførelsen af dette Forslag, vil det medføre, at nogle af de vedtagne Arbejder, som skulde fremmes, og som vilde gøre dobbelt Gavn i en Tid som denne, ikke kan blive til noget, og jeg begriber ikke, at nogen her i Salen kan nære Ønske om, at det skal være Tilfældet. Jeg synes, at Arbejdsløsheden er en saa stor Ulykke, at vi alle sammen uanset forskellige Synspunkter burde kunne mødes i Ønsket om at mildne denne Ulykke, hvor det er muligt.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen vendte sig paa sit Partis Vegne mod Lovforslaget og talte om, at man ikke kunde medvirke til, at Kommunerne øgede deres Gæld, og gjorde endvidere nogle Bemærkninger, som kunde misforstaas derhen, at det ærede Medlem vilde mene sig berettiget til at sige, at man i Kommunerne førte en letsindig Politik. Det tror jeg ikke, man har Lov at sige. Jeg tror, at den almindelige Betragtning, der er raadende Landet over, er den sunde og rigtige, at man, hvor det er undgaaeligt, undgaar at forøge sin Gæld. Men Stillingen kan være og er i Øjeblikket saadan, at alle Veje, ad hvilke der kan ydes et Bidrag til at mildne Forholdene for de arbejdsløse, maa man gaa. Det ærede Medlem tog ogsaa